

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: **a) P. W., b) Mgr. J. K.**, oba zastoupení JUDr. Jiřím Kratochvílem, advokátem se sídlem Petrská 1136/12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, a osoby zúčastněné na řízení: **J. D.**, zastoupená Mgr. Viktorou Pavlíkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovnická 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2005, čj. 32349/2005/63/O-2357/05, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2006, čj. 10 Ca 13/2006 - 106,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím odboru výstavby Úřadu městské části Prahy 5 ze dne 19. 8. 2004, čj. Vys. Koš. 771-3448/04 Na-R byla povolena změna stavby a stavební úpravy rodinného domu č.p. 771, k. ú. Košíře v ul. N. 11 a stavby přípojky vody a splaškové kanalizace v ul. N., a to k žádosti stavebníků P. W. a Mgr. J. K. Rozhodnutím stavebního odboru Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 6. 2005, čj. MHMP-169907/2004/OST/Mk/Zm/Kš bylo podle § 65 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“) zrušeno toto rozhodnutí ze dne 19. 8. 2004. Rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 9. 11. 2005, čj. 32349/2005/63/O-2357/05 bylo zamítnuto odvolání žalobců a rozhodnutí ze dne 23. 6. 2005 bylo potvrzeno.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 12. 10. 2006, čj. 10 Ca 13/2006 - 106, zamítl.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, městský soud nejprve posuzoval, zda bylo stavební povolení vydáno v rozporu se zákonem a zda se jedná o takové porušení zákona, které ve svém důsledku znamená porušení práv jiných subjektů či porušení veřejného zájmu, a zda práva založená tímto stavebním povolením byla nabyta v dobré víře. Soud shrnul závažné vady, které vytkl stavebnímu povolení Magistrát hl. m. Prahy v rozhodnutí ze dne

23. 6. 2005, a které žalobci žalobou nezpochybnili. Žádost stavebníků neobsahovala všechny zákonem stanovené náležitosti; výrok rozhodnutí byl neurčitý; bylo upuštěno do ústního jednání, aniž byla dodržena patnáctidenní lhůta pro vyjádření; oznámení o zahájení řízení nebylo zasláno účastníku řízení TSK hl. m. Prahy jako osobě vykonávající vlastnická práva k pozemku, na němž mají být umístěny přípojky vody a kanalizace; stavebním úřadem byl nesprávně vymezen okruh účastníků řízení a byla tak odňata možnost účastnit se řízení vlastníky sousedních nemovitostí, Městské části Prahy 5 a hl. m. Praha jako zákonným účastníkům územního řízení.

K námitce žalobců, že se nejedná o novou stavbu, nýbrž o rekonstrukci rodinného domu zachovávající vnější půdorysné i výškové ohraničení původní stavby městský soud uvedl, že toto tvrzení žalobců je v rozporu s obsahem správního i soudního spisu. Je zřejmé, že stavebníci původní stavbu prakticky odstranili a na místo ní postavili stavbu novou, přičemž z původní stavby zachovali pouze základy a obvodovou konstrukci přiléhající ke svahu. Tvrzení žalobců, že rekonstrukce rodinného domu nepřesahuje půdorysné ohraničení původní stavby je v rozporu s údaji obsaženými ve stavební dokumentaci a s údaji katastrální mapy, neboť zatímco původní půdorys stavby byl 129 m², navrhovaná stavba má půdorys 147 m². Podle soudu je tak správný závěr napadeného správního rozhodnutí, že v daném případě bylo třeba vést územního řízení dle ustanovení stavebního zákona. Žalobcům musela být závažnost této skutečnosti známa, a v žalobě sami uvádí eventualitu, že i kdyby rekonstrukce rodinného domu částečně přesahoval půdorysné ohraničení původní stavby, nemohla by být hodnocena jako stavba nová, ale jako stavební úprava stávající stavby uskutečněná s přístavbou a v takovém případě by pak dle žalobců bylo třeba vydat územní rozhodnutí pouze pro tu část domu, která by byla přístavbou. Soud konstatoval, že v návaznosti na výše uvedené nelze tuto námitku žalobců akceptovat, neboť předmětem územního, posléze stavebního řízení může být v daném případě pouze „celá nová stavba“, nikoli jen její části, které žalobci označili za „přístavbu“, přičemž nelze hovořit o přístavbě, došlo-li k demolici původního objektu.

Ohledně žalovaným vytýkanému nepředložení úplné dokumentace, proti němuž žalobci brojili, soud uvedl, že z obsahu správního spisu lze konstatovat, že stavební úřad ve vztahu k předložené dokumentaci ověřil pouze její část, nikoliv však řezy, ze kterých by byla patrna výška stavby, okótování stavby a odstupové vzdálenosti stavby od okolních staveb a hranic pozemků a situační výkresy stavby vodovodních a kanalizačních přípojek. Soud ve shodě s napadeným rozhodnutím uzavřel, že projektová dokumentace, jenž byla stavebním úřadem ověřena a tudíž ji tento správní orgán učinil podkladem pro své rozhodnutí, není úplná a neobsahuje ani všechny údaje, které by stavební dokumentace obsahovat měla (např. situační výkres č. B 01 neobsahuje čísla všech sousedních parcel a č. c 01, na něž žalobci poukazují, nebyly stavebním úřadem ověřeny).

K námitce, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo dostatečně s odvolací námitkou, že rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy vycházelo ze zjištění získaných při místním šetření dne 14. 1. 2005, městský soud odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se na str. 9 s touto námitkou odvolací orgán zabýval a objasnil dostačujícím způsobem, že magistrát vycházel v daném případě z právního stavu a skutkových okolností v době vydání stavebního povolení.

Ohledně námitek o ochraně nabytí práv žalobců v dobré víře městský soud uvedl, že volba mezi nedotknutelností nabytých práv a možností zrušení pravomocných rozhodnutí, kterými byla tato práva nabyta a tedy následný zásah do těchto práv či omezení, je věcí volné úvahy správního orgánu, kdy soud zkoumá, které skutečnosti považoval správní orgán pro volbu za rozhodující, jakým způsobem je zjišťoval, jakými skutkovými a právními úvahami se přitom řídil, a zda jeho úvaha neporušuje pravidla logického uvažování. Specifikem dané věci podle soudu je, že předmětné stavební povolení trpí velkou četností i podstatných vad,

z nichž některé byly účastníky odstranitelné, avšak stavební úřad se o jejich odstranění nepokusil, což bylo žalovaným správně vytýkáno. U některých vad stavební úřad pak pochybil vycházejíc z podkladů předložených stavebníky. Výsledkem jeho rozhodovací činnosti bylo rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem a které ve svém důsledku porušuje práva vlastníků sousedních nemovitostí a veřejný zájem. Soud se v rozhodnutí dále podrobně věnoval jednotlivým aspektům tohoto rozhodnutí a uvedl, že vzal zřetel zejména na skutečnost, že stavebním povolením byla porušena práva vlastníků sousedních nemovitostí a to v takové míře, že jim zabránila v realizaci ochrany jejich práv. Nepochybně je výlučnou povinností a odpovědností správního orgánu stanovit okruh účastníků a posoudit návrh podaný účastníkem řízení z hlediska všech potřebných náležitostí stanovených právními předpisy pro dané řízení, avšak současně nelze odhlédnout od skutečnosti, že právě žalobci předložili stavebnímu úřadu takovou dokumentaci, z níž magistrát zcela logicky dovedl, že si museli být vědomi toho, že v daném případě vznikne na místě původní stavby stavba zcela nová, byť snažící se zachovat vzhled stavby předcházející. Pro dobrou víru žalobců nespovídá stav, kdy již v dokumentaci je počítáno s odstraněním stavby stávající stavby až do základů a postavením stavby nové, přitom je žádáno o „rekonstrukci“ a realizováno povolení ke „změně stavby a stavebním úpravám“.

K závěrečné námitce, v níž žalobci vytýkají žalovanému, že se napadeným rozhodnutím ocitli v neřešitelné situaci, kdy nemohou užívat dokončenou stavbu, soud uvedl, že shledává poukaz žalovaného na ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavební řádu (dále též „stavební zákon“) za zcela odpovídající dané věci, byť si je vědom ne zcela jednotné judikatury řešící tuto otázku. Situace, kdy již byla realizována stavba na základě pravomocného stavebního povolení, které bylo následně zrušeno, není zákonem výslovně upravena.

Žalobci (stěžovatelé) napadli rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a dále z důvodu nepřezkoumatelnosti rozsudku, neboť důvody tohoto rozhodnutí jsou nedostatečné a nesrozumitelné.

Stěžovatelé v první řadě vytýkají soudu, že se nevyjádřil srozumitelně k tomu, zda předmětné stavební povolení bylo či nebylo vydáno v rozporu se zákonem. Konstatování soudu, že určitá skutečnost mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé vzhledem k tomu, že žalobci opakovaně v řízení argumentovali, že předmětné stavební povolení nebylo vydáno v rozporu se zákonem, je vyjádření soudu k tomuto bodu žaloby nedostatečné, nesrozumitelné a nejde z něj dovodit, jak soud skutečnost, jež má podstatný význam pro jeho celkové rozhodnutí ve věci, posoudil.

Dále (dle stěžovatelů) soud nesprávným způsobem věcně zvážil skutečnost, zda se v případě stavby jednalo o rekonstrukci stavby původní nebo o stavbu novou a nesprávně pak hodnotil i navazující právní otázku o druhu předmětné stavby.

Jako zcela nesrozumitelný a tudíž nezákonný se stěžovatelům jeví závěr soudu ohledně předložení stavební dokumentace, kdy namítají, že soud sám uvádí, že nedostatečná byla jen ta dokumentace, která byla stavebním úřadem ověřena a nelze jim vyčítat, že příslušný stavební úřad neověřil stavební dokumentaci v celém jejím rozsahu a není možné podle jejich názoru bez důkazů dovodit, že žalobci nepředložili celou potřebnou dokumentaci včas.

Nesouhlasí též se závěrem soudu ohledně jejich žalobní námitky, že rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy vycházelo ze zjištění získaných při místním šetření dne

14. 1. 2005. Soud tuto námitku označil za nedůvodnou s tím, že magistrát vycházel z právního stavu a skutkových okolností v době vydání stavebního povolení a nezrušil toto rozhodnutí proto, že by se po jeho vydání dodatečně změnila rozhodující skutkové okolnosti.

K posouzení dobré víry žalobců soud dle jejich názoru zcela pominul podstatu této námitky a sice, že příslušné správní orgány nedostatečně odůvodňovaly napadené rozhodnutí z hlediska práv nabytých žalobci v dobré víře, tj. z rozhodnutí správních orgánů nebylo patrné, které skutečnosti byly považovány za rozhodující pro volbu mezi možnostmi řešení, nebyly srovnávány jejich důsledky, nebylo jasné, jakým způsobem byly různé možnosti zjišťovány, jakými skutkovými a právními úvahami se přitom správní orgány řídily a zda jejich úvaha neporušuje pravidla logického usuzování. Dle názoru žalobců není soud oprávněn nahrazovat toto nedostatečné odůvodnění správních orgánů svým vlastním odůvodněním, takový postup je zjevně nezákonný.

Poslední námitka se týkala aplikace analogie ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Soud dle stěžovatelů zcela pominul jimi citovaný názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu Pl. ÚS 21/04 ze dne 26. 4. 2005, což vede k nezákonnosti napadeného rozsudku a též k nepřezkoumatelnosti, neboť soud nevěnoval této námitce v odůvodnění rozsudku ani zmínku.

Stěžovatelé proto s ohledem na výše uvedené navrhují, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým napadený rozsudek zruší a věc vrátí Městskému soudu v Praze.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s výroky napadeného rozhodnutí i s jeho odůvodněním, a domnívá se, že na danou věc nelze uplatnit žádný z odvolacích důvodů uvedených žalobci v kasační stížnosti. Žalovaný odmítá názor stěžovatelů, že z odůvodnění nelze usoudit, jakým způsobem soud otázku zákonnosti předmětného stavebního povolení posuzoval, naopak se domnívá, že z obsahu celého napadeného rozhodnutí vyplývají podstatné vady stavebního povolení spočívající v rozporu se zákonem. Způsob, jakým byla otázka soudem posouzena, je jednoznačný a námitky stěžovatelů vycházejí z izolovaného a účelového rozboru jednotlivých částí napadeného rozhodnutí. Námitka žalobců, že soud nesprávně vyhodnotil otázku, zda se jedná o rekonstrukci či stavbu novou, je podle žalovaného zcela nedůvodná, neboť soud dospěl k závěru, který koresponduje s obsahem správního spisu a správně konstatuje, že se jedná o stavbu novou, do níž byly toliko zakomponovány prvky původní jinak z podstatné části odstraněné stavby, přičemž tyto své závěry obsažně odůvodnil. Nesporné je také, že půdorysné ohraničení původní stavby nová stavba přesáhla, což lze podle názoru žalovaného dovést rovněž z tvrzení žalobců, že „stavební úpravu je nutno hodnotit z toho hlediska, zda je zachována půdorysná dispozice původní stavby“. Ve vztahu k rozsahu projektové dokumentace pak nelze dovozovat, že by snad soud jakkoli připouštěl, že příslušná spisová dokumentace musí nezbytně obsahovat dokumentaci v celém rozsahu, naopak, soud dle žalobce zcela správně vycházel z ověřených částí projektové dokumentace. Pokud jde o otázku aplikace analogie v rámci správního řízení, má žalovaný za to, že se soud podrobně s touto otázkou vypořádal, a to i z hlediska ústavních aspektů.

Stěžovatelé doplnili kasační stížnost podáním ze dne 31. 7. 2007, kde uvedli, že se dozvěděli nové skutečnosti ohledně nezákonnosti přístavby k domu paní J. D. a poté přípisem ze dne 7. 3. 2008, v němž na podporu svých tvrzení uvedených v kasační stížnosti a předchozího doplnění přiložili rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru stavebního, ze dne 7. 11. 2007, čj. S-MHMP 233201/2007/OST/So/Pe, ve věci umístění nástavby rodinného domu č.p. 770 v k.ú. Košíře, N. 13, P., z jehož odůvodnění jednoznačně vyplývá, že nástavba předmětného domu, který je ve vlastnictví paní J. D.; je stavbou provedenou bez stavebního

povolení. Na základě tohoto rozhodnutí zahájil odbor výstavby Úřadu městské části Praha 5 řízení o odstranění nepovolené přístavby předmětného domu.

Dne 29. 1. 2008 bylo doručeno vyjádření osoby zúčastněné na řízení, paní J. D., v němž uvedla, že se ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze a poukazuje především na to, že porušení zákonnosti vydaným rozhodnutím stavebního úřadu je takové intenzity ve vztahu k porušení práv vlastníků sousedních nemovitostí a ve vztahu nutnosti zkoumání veřejného zájmu, že na dobrou víru navrhovatelů nelze usoudit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, aniž shledal vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že tato stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelům v námitce, že část odůvodnění rozsudku městského soudu, že „opomenutí některých vlastníků sousedních nemovitostí jako účastníků územního a stavebního řízení znamená porušení základních pravidel správního řízení a stavebního zákona a je podstatnou vadou řízení, který mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“, je nesrozumitelné, neboť takovéto vyjádření je nedostatečné a nelze z něj usuzovat, jaký závěr soud o této otázce učinil. Tato formulace je uvedena v rozsudku v části odůvodnění, kde soud vypočítává vady vytykané stavebnímu povolení rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy a nerozporované stěžovateli, z nichž poslední je právě nesprávně vymezený okruh účastníků řízení. Soud uvedl toto konstatování proto, že se jedná o podstatnou vadu řízení a v souvislosti s ostatními je rozhodná pro posouzení nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu.

Ve sporu o tom, zda se v tomto případě jedná o stavbu novou, neboť, jak uvádí stěžovatelé, „při rekonstrukci předmětného rodinného domu nedošlo k úplné destrukci obvodových zdí původní stavby“, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem městského soudu, že odstranění převážné většiny původní stavby až do základů a následnou realizaci nové stavby s využitím několika fragmentů stavby původní nelze hodnotit jako stavební úpravu. Tentýž názor zaujal Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 22. 2. 2006, čj. 9 Ca 257/2004 - 48, kde vyslovil, že při ubourání převážné většiny původní stavby a následné realizaci nové stavby s využitím zbylých částí stavby původní nelze hovořit o tom, že původní stavba byla zachována (§ 55 odst. 2 stavebního zákona); jedná se o zhotovení nové stavby, do níž byly toliko zakomponovány zachované prvky původní, jinak z valné části odstraněné stavby.

K související námitce, že se soud nevyrovnal s argumentem žalobců, že smyslem stavebního zákona, který umožňuje, aby stavebník mohl provádět stavební úpravy bez územního rozhodnutí, je to, aby v případě, kdy je zachována dispozice původní stavby, měl stavebník stavbu usnadněnou. S touto částí námitky se soud sice nevyřadil výslovně, z celkového posouzení však jasně vyplývá stanovisko soudu k této dílčí námitce. K tomu je možno poukázat na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, ve kterém bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v odůvodnění rozhodnutí speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka, podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

Stěžovatelům se jako nesrozumitelný a tudíž nezákonný jeví závěr městského soudu ohledně předložení stavební dokumentace, v němž soud uvedl, že nedostatečná byl jen ta dokumentace, jež byla stavebním úřadem ověřena a přitom připustil, že ve spise

je potřebná dokumentace v celém požadovaném rozsahu. Takováto interpretace ale vyvěrá z vytržení této věty z celkového kontextu odůvodnění a nerespektování soudem avizované návaznosti na rozhodnutí žalovaného a tudíž je nedůvodná. V projektové dokumentaci, která byla předložena stavebnímu úřadu, chybí náležitosti specifikované v rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy. na straně 2 a 3. Jak vyplynulo ze správního spisu, pochybení stavebního úřadu lze spatřovat jak v pouze částečném ověření předložené dokumentace, tak také v tom, že se nepokusil napravit nedostatky (chybějící části dokumentace), tedy nevyzval stavebníky k doplnění.

K námitce stěžovatelů, že se soud nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou ohledně skutečnosti, že rozhodnutí magistrátu hl. m. Prahy vycházelo ze zjištění získaných při místním šetření ze dne 14.1.2005 Nejvyšší správní soud poznamenává, že se ztotožňuje s odkazem městského soudu na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, z něhož městský soud citoval pouze částečně na škodu srozumitelnosti vyjádření k této námitce. Žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí k této námitce, že „Magistrát při přezkoumání rozhodnutí vycházel z právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí a nezrušil rozhodnutí stavebního úřadu proto, že by se po jeho vydání dodatečně změnila rozhodující skutkové okolnosti, neboť žádným rozhodným změnám nedošlo“ v tom smyslu, že rozhodnutí bylo zrušeno vzhledem v rozhodnutí konkrétně uvedeným vadám a protože nebyl do řízení přizván účastník, který na to měl nárok, nikoliv na základě později zjištěných skutečností při místním šetření.

Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatelů, že nebyla věnována ze strany jak žalovaného, tak soudu, dostatečná pozornost tomu, jak mohou být dotčena práva stěžovatelů nabytá v dobré víře. Zdůvodnění odmítnutí této žalobní námitky v rozhodnutí soudu označují stěžovatelé za spekulativní a nedostatečné, především pak soudu vytýkají, že pominul podstatu námitky, tedy že příslušné správní orgány nedostatečně odůvodňovaly zrušení předmětného rozhodnutí z hlediska práv nabytých žalobci v dobré víře, tedy nebylo z jejich rozhodnutí patrné, které skutečnosti byly považovány za rozhodující pro volbu mezi naznačenými prostředky a nebyly srovnávány jejich důsledky. Toto nedostatečné odůvodnění soud není dle stěžovatelů oprávněn nahrazovat odůvodněním vlastním. S posledně uvedeným názorem se v obecné rovině nelze než ztotožnit, nicméně k tomuto v napadeném rozhodnutí nedošlo. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že z napadeného rozsudku je seznatelné, které skutečnosti jsou považovány za rozhodující a z jakých důvodů a byl této žalobní námitce věnován dostatečný prostor v odůvodnění. Nelze se také ztotožnit s námitkou stěžovatelů, že stavební povolení bylo zrušeno na základě pouhého odkazu na velkou míru nezákonnosti, jednotlivé důvody rozebral jak prvostupňový správní orgán, tak žalovaný a rovněž i soud, který jednotlivé vady znovu specifikoval.

Zrušení rozhodnutí v rámci výkonu dozorcí činnosti (v tomto případě dle § 65 správního řádu) nemůže být samoučelné. Proto správní orgán musí vždy náležitě posoudit, zda v dalším řízení a v novém rozhodnutí může dojít v rámci možností (se zřetelem na příp. změněnou situaci) k nápravě, tedy k odstranění vytýkané nezákonnosti. I k tomu se vyjádřil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí s tím, že je možno dále postupovat za použití analogie § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Dle názoru stěžovatelů městský soud při vyjádření se k aplikovatelnosti této analogie zcela pominul jimi citovaný názor Ústavního soudu vyjádřený v nálezu Pl. ÚS 21/04 ze dne 26. 4. 2005 a nevěnoval mu jedinou zmínku. Z argumentace soudu ohledně této otázky je zřejmé, že ačkoliv se soud o tomto nálezu výslovně nezmínil, je si judikatury (a její nejednotnosti) vědom, stejně jako si je vědom nutnosti nastalou situaci stěžovatelů řešit. Žalovaný se k nálezu vyjádřil výslovně a soud se s jeho odůvodněním ztotožnil zcela v souladu se závěrem, „*dle něhož připouští-li*

vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek – pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení.“ (z nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp.zn. Pl ÚS 21/04).

V tomto případě, kdy je třeba nastalou právní situaci vyřešit a tím dbát na právní jistotu účastníků, je použití analogie v rámci speciálního zákona ve prospěch žadatelů a také je zárukou, že nenastane právní vakuum, kdy nebude jasné, jak mají stěžovatelé postupovat dále. I přes nesporně zobecnitelný závěr Ústavního soudu je nutné přihlídnout ke konkrétní kauze řešené v nálezu - jednalo o zcela kusou právní úpravu prohlášení věci za kulturní památku, která vylučovala podpůrné použití správního řádu. V tomto případě však speciální (stavební) zákon obsahuje celistvou procesní úpravu a neupravuje-li pouze konkrétní situaci nastalou v případě stěžovatelů, je nejsprávnější řešit ji pomocí analogie v rámci stavebního zákona, tedy analogie podle § 88 odst. 1 písm. b), které je svou povahou nejbližší.

Ostatně již Vrchní soud v Praze ve svém usnesení ze dne 27. 4. 1999 ve věci vedené pod sp. zn. 5 A 193/97 dospěl k závěru, že v případě zrušení původního pravomocného rozhodnutí o povolení stavby, podle něhož byla stavba již zcela nebo zčásti realizována, je nutno při znovuprojednání povolení stavby postupovat analogicky podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, který je svou povahou nejbližší. Ani v této (nyní projednávané) věci nedospěl Nejvyšší správní soud, že by bylo třeba vycházet z odlišného právního názoru.

Konečně je třeba souhlasit i se závěrem městského soudu, že před vydáním stavebního povolení stěžovatelům, mělo by být zjištěno, zda sousední stavba, či její přístavba byla provedena v souladu se stavebním povolením.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Důvody pro přiznání náhrady osobě zúčastněné na řízení dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nejsou dány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu